

Arrest

nr. 233 131 van 26 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 26 juli 1992, is volgens haar verklaringen het Rijk een eerste keer binnengekomen op 7 juli 2010.

Op 7 juli 2010 dient de verzoekende partij een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Op 27 april 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 15 september 2011 met nummer X weigert de Raad de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 25 oktober 2011 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 28 september 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 8 januari 2013 met nummer X wordt de afstand van het geding vastgesteld.

Op 16 april 2013 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 18 april 2013 neemt de gemachtigde van de gemachtigde van bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij dit volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 januari 2014 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 17 september 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 17 februari 2016 met nummer X weigert de Raad de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 11 maart 2016 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Dit vijfde verzoek om internationale bescherming werd op 21 april 2016 niet in overweging genomen. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 12 oktober 2016 met nummer X verwerpt de Raad het beroep.

Op 24 mei 2016 dient de verzoekende partij een zesde verzoek om internationale bescherming in. Dit zesde verzoek om internationale bescherming werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geannuleerd omdat de verzoekende partij nog een hangend beroep had bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot haar vijfde verzoek om internationale bescherming.

Op 13 december 2016 dient de verzoekende partij een zevende verzoek om internationale bescherming in. Dit zevende verzoek om internationale bescherming werd op 21 februari 2017 niet in overweging genomen.

Op 27 maart 2017 dient de verzoekende partij een achtste verzoek om internationale bescherming in. Dit achtste verzoek om internationale bescherming werd op 24 april 2017 niet in overweging genomen.

Op 19 mei 2017 dient de verzoekende partij een negende verzoek om internationale bescherming in. Dit negende verzoek om internationale bescherming werd op 26 juni 2017 niet in overweging genomen.

Op 28 juli 2017 dient de verzoekende partij een tiende verzoek om internationale bescherming in. Dit tiende verzoek om internationale bescherming werd op 8 september 2017 niet in overweging genomen.

Op 4 december 2018 dient de verzoekende partij een elfde verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 7 februari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 27 maart 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Tadzjiek van origine en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U werd geboren in de stad Kaboel waar u woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan in het jaar 2010. Op 7 juli 2010 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in samen met uw neef W. S. (...) (CGVS (...) en OV (...)). U stelde Afghanistan te hebben verlaten nadat uw vader M. (...), een maulawi (islamitisch geestelijke) die vijanden maakte door zijn controversiële standpunten, door onbekenden werd ontvoerd. Uw vader was ten tijde van zijn verdwijning werkzaam in het district Paghman van de provincie Kaboel. Later werd ook uw neef A. S. (...) (tweelingbroer van W. (...)) tijdens

een inval in uw woning ontvoerd. Uit vrees in navolging van uw vader gevisieerd en eveneens ontvoerd te worden door onbekenden verliet u samen met uw neef W. (...) Afghanistan. Op 27 april 2011 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw verklaringen over uw risico in navolging van uw vader gevisieerd en ontvoerd te worden niet aannemelijk waren en omdat er geen enkel geloof werd gehecht aan de ontvoering van uw neef A. (...). U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 15 september 2011 werden de beslissing en de beoordeling van het CGVS door de Raad bevestigd. In haar arrest volgde de Raad na een inhoudelijk onderzoek de argumentatie en beslissing van de Commissaris-generaal.

Op 25 oktober 2011 diende u samen met uw neef W. (...) een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij opnieuw naar uw oorspronkelijke problemen. U voegde toe dat u ondertussen had vernomen dat uw vader vermoord werd. Zijn lijk zou opgedoken zijn in een ziekenhuis. U verklaarde nog steeds geen nieuws te hebben van uw ontvoerde neef A. (...). Ter ondersteuning van deze beweringen legde u twee dreigbrieven, een verklaring van de verantwoordelijken van uw straat, een attest van het ministerie van binnenlandse zaken met betrekking tot het lot van uw vader en twee artikelen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kaboel voor. Op 28 september 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de door u aangebrachte nieuwe elementen niets wijzigden aan de eerder genomen weigeringsbeslissing. U diende opnieuw een beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. De Raad oordeelde in haar beschikking van 7 december 2012 eveneens dat de aangevoerde feiten en documenten niets wijzigden aan de beslissing genomen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en er geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade werd aangetoond. Aangezien u na deze beschikking niet binnen de vooropgestelde termijn had gevraagd om gehoord te worden, werd verondersteld dat u instemde met de inhoudelijke beoordeling opgenomen in deze beschikking en stelde de RvV op 8 januari 2013 de afstand van het geding vast.

Op 16 april 2013 diende u, zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, een derde verzoek om internationale bescherming in. Uw neef W. (...) diende op deze datum geen verzoek om internationale bescherming in. U legde ter ondersteuning van uw eerdere verklaringen twee brieven neer van het ministerie van binnenlandse zaken in Afghanistan. In deze brieven wordt vermeld dat uw vader op 15 april 2010 werd ontvoerd door enkele onbekenden, dat uw neef op 18 april 2010 werd gekidnapt door enkele onbekenden en dat het dode lichaam van uw vader op 1 november 2010 werd overgedragen aan uw familie. Verder bracht u een kopie van een verkoopakte van uw woning aan en een kopie van een enveloppe. Op 22 april 2013 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing waarbij tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek om internationale bescherming werd besloten, wegens gebrek aan nieuwe elementen.

Op 29 januari 2014 diende u voor een vierde maal een verzoek om internationale bescherming in, ditmaal opnieuw samen met uw neef W. (...). Ook in het kader van dit verzoek om internationale bescherming verwees u naar de problemen die u naar aanleiding van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming aanhaalde. U wijzigde echter uw verklaringen betreffende het motief achter de eerder aangehaalde moord op uw vader. U stelde te hebben vernomen dat een oud conflict tussen uw familie en een commandant aan de basis zou liggen van de ontvoering van uw vader en uw neef. Volgens uw verklaringen werd uw oom Ab. (...), de broer van uw vader, in 1373 (Afghaanse kalender komt overeen met de periode 1994-1995 volgens onze kalender) vermoord door commandant Zabet Jalal omwille van een onenigheid over een betaling van brandstoffen. Uzelf werd ongeveer zes of zeven jaar geleden door uw tante op de hoogte gebracht van de moord op uw oom Ab. (...). Na de moord werd er een verzoeningsprocedure opgestart die leidde tot een voorwaardelijk akkoord waarin werd afgesproken dat de dochter van Zabet Jalal aan u zou worden uitgehuwelijkt. Later zou een getuige van het akkoord zijn vermoord om alle bewijzen van het akkoord te laten verdwijnen. Nog later zou uw tante een huwelijksaanzoek van commandant Zabet Jalal hebben geweigerd. Uiteindelijk zou een vriend aan uw tante verteld hebben dat Zabet Jalal verantwoordelijk was voor de ontvoering van uw vader en uw neef en voor de moord op uw vader. U voegde nog toe dat uw moeder en tante twee jaar geleden zouden gecontacteerd zijn door vrouwen die naar u en uw neef W. (...) zouden hebben gevraagd. Omdat uw moeder en tante vermoedden dat de vrouwen door de ontvoerders van uw vader waren gestuurd, verkochten zij hun huis en verhuisden ze naar een ander deel van de stad Kaboel. U verklaarde dat uw moeder, tante, zus en uw twee broers nog steeds in de stad Kaboel wonen. Voorts verwees u naar uw verblijf in een kerk in België. U beweerde dat enkele religieuze ouderen in Afghanistan een fatwa hebben uitgesproken die stelt dat Afghanen die in België in een kerk verbleven

gestenigd of vermoord dienen te worden omdat ze ervan worden verdacht dat ze zich bekeerden tot het christendom en omdat een verblijf in een kerk niet is toegelaten volgens de islamitische wetgeving. U stelde verder dat u in Bergen, Gent en Brussel meermaals deelnam aan betogingen omdat u niet beschikte over onderdak, alsook omwille van uw illegaal verblijf in België. Met betrekking tot deze feiten legde u foto's neer. U vreesde verder als spion te zullen worden aanzien omwille van uw afwezigheid en uw verblijf in Europa. U stelde voorts dat u zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet meer zal kunnen aanpassen aan de daar geldende waarden en normen. In haar schrijven dd. 29 januari 2014 haalde uw advocaat tot slot nog aan dat u behoort tot de categorie van 'young men of fighting age' en dus het risico loopt om gerekruteerd te worden door de taliban. Verder verwees ze naar de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst en de stad Kaboel en de situatie van IDP's. Op 17 september 2015 werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw gewijzigde verklaringen betreffende het motief achter uw oorspronkelijke problemen. Uw andere motieven, met name uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar aanleiding van uw verblijf in een kerk in België, uw vierjarig verblijf in België in het algemeen, uw bewering dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de waarden en normen van de Afgaanse samenleving en daaraan gekoppeld uw goede integratie in België, en uw behoren tot de categorie van 'boys and men of fighting age' werden evenmin weerhouden. Betreffende uw goede integratie in België werd nog toegevoegd dat u, voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van humanitaire redenen andere, in de vreemdelingenwet voorziene procedures, dient aan te wenden. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ten aanzien van de Raad (zie verzoekschrift meester M. B. (...) dd. 18 oktober 2015) haalde u elementen aan die u voorheen nooit had vermeld. Zo stelde u dat u verslaafd bent aan alcohol en dat het nuttigen van alcohol in Afghanistan met de doodstraf wordt bestraft. U voegde toe dat de verklaring van een verslaafde niet tot ongeloofwaardigheid van zijn vrees mag leiden. Op 17 februari 2016 bevestigde de RvV de beslissing en de beoordeling van het CGVS. Inzake uw verklaringen betreffende uw alcoholverslaving oordeelde de Raad enerzijds dat uit het aangebrachte medisch attest niet blijkt dat u op het ogenblik van uw horen (dermate) onder invloed van drugs of alcohol zou zijn geweest dat u niet meer in staat was op een normale wijze een gehoor af te leggen. Daarnaast stelde de Raad dat uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde informatie blijkt dat het nuttigen van alcohol in Afghanistan geenszins met de doodstraf wordt bestraft.

Op 11 maart 2016 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U wijzigde plots uw verklaringen over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw vluchtmotieven. U stelde dat u opgegroeid bent in Iran en dat u nooit in Afghanistan heeft gewoond. U voegde toe dat uw vader niet overleden is maar bij uw familie in Iran woont. Hij zou commandant geweest zijn van een Islamitische politieke partij in Afghanistan en uw gezin zou eerst naar Pakistan en vervolgens naar Iran gevlucht zijn. Onderweg naar België, meer bepaald in Griekenland, zouden andere Afghanen u afgeraden hebben om de partij van uw vader te vermelden omdat die op een zwarte lijst staat. U voegde toe dat niemand van uw familie in Afghanistan kan wonen omdat uw vader er commandant was. Tot slot herhaalde u nogmaals dat u verslaafd bent aan alcohol en hiervoor medische verzorging nodig hebt en dat u zich in België wil integreren. Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: foto's van u en uw familieleden in Iran, een foto van een onbestemd, onleesbaar document met het logo van de islamitische republiek Iran, documenten betreffende uw beroepsactiviteiten en opleidingen in België, een medisch attest van dokter R. (...) waarin deze vaststelt dat er bij u sprake is van chronisch alcoholmisbruik, een attest dd. 14 oktober 2015 waaruit blijkt dat u toen in begeleiding was bij een hulpverlener van het team verslavingszorg. Op 21 april 2016 nam het CGVS ook omtrent dit volgend verzoek om internationale bescherming een beslissing waarbij tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek werd besloten, omdat u geen overtuigend (begin van) bewijs voorlegde van uw gewijzigde verklaringen over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en de politieke activiteiten van uw vader. Hieraan werd toegevoegd dat u geen aannemelijke uitleg verschaftte voor uw eerdere leugenachtige verklaringen en dat uw herkomst uit en verblijf in de stad Kabul in de vier eerste beslissingen nooit betwist werden. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RvV. Tevens diende u op 24 mei 2016 een zesde verzoek om internationale bescherming in. U verwees opnieuw naar uw voorgehouden verblijf als kind in Pakistan en vervolgens in Iran en naar uw alcoholverslaving. Uw raadsman, meester M. B. (...), verwees in zijn verzoekschrift opnieuw naar uw alcohol- en/of drugsverslaving. U legde ter staving van uw verklaringen vier foto's voor waarop u zou te zien zijn in Iran, twee foto's waarop familieleden van u zouden te zien zijn in Iran, twee foto's van uzelf als kind - deze laatste zouden genomen zijn in Pakistan (zie verzoekschrift M. B. (...))- , een verzoekschrift van voornoemde raadsman en een verzendingsbewijs. Dit zesde verzoek om internationale bescherming werd door de DVZ geannuleerd omdat uw beroepsprocedure bij de RvV nog

hangende was. Op 12 oktober 2016 werden de beslissing en beoordeling inzake uw vijfde verzoek om internationale bescherming door de Raad bevestigd.

Op 13 december 2016 diende u een zevende verzoek om internationale bescherming in. U verwees opnieuw naar de verklaringen die u aflegde in het kader van uw zesde verzoek om internationale bescherming. Als nieuw element haalde u aan dat u niet meer gelooft. U stelde meer bepaald dat u geen soennieten en sjiieten meer accepteert. U herhaalde tot slot dat u in behandeling bent voor uw alcoholverslaving. Ter staving van uw verklaringen legde u een attest voor van het centrum voor geestelijke gezondheidszorg Vagga dd. 12 december 2016 waarin verklaard wordt dat u sinds 3 november 2016 individueel begeleid wordt, een attest van psychotherapeut R. B. (...) dd. 25 december 2016 waarin onder andere vermeld wordt dat u in behandeling bent bij 'Dokters van de Wereld' voor een depressie en PTSS, een brief van 'Dokters van de Wereld' gericht aan uw advocaat en een brief van deze zelfde advocaat. Op 21 februari 2017 nam het CGVS opnieuw een beslissing waarbij tot niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek om internationale bescherming werd besloten, omdat u zich louter beperkte tot het herhalen van uw eerdere motieven en omdat er geen geloof werd gehecht aan uw gewijzigde verklaringen over uw geloofsovertuiging. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 27 maart 2017 diende u een achtste verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich louter op uw eerder aangehaalde motieven namelijk uw verblijf in Iran en Pakistan, uw alcoholverslaving en uw psychische toestand. Ter staving van uw verklaringen legde u een attest voor van psychotherapeut Koen Leyssens van het centrum voor geestelijke gezondheidszorg Vagga dd. 30 maart 2017 en een brief van uw advocaat meester A. S. M.-B. (...). Op 24 april 2017 nam het CGVS ook omtrent dit volgend verzoek om internationale bescherming een beslissing waarbij tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek werd besloten. U diende hiertegen geen beroep in.

Op 19 mei 2017 diende u een negende verzoek om internationale bescherming in. U verwees wederom naar alle motieven die u aanhaalde in het kader van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming met name: uw verblijf in Iran en Pakistan, uw alcohol- en drugverslaving, uw gewijzigde geloofsovertuiging en het feit dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving en uw goede integratie in België. Bijkomend voegde u toe dat uw vader ondertussen een natuurlijke dood is gestorven. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een medisch attest waaruit blijkt dat u wordt opgevolgd voor een alcohol en drugproblematiek, een foto van een man waarvan u verklaart dat het uw vader is en een brief van uw raadsman meester A. S. M.-B. (...). Op 26 juni 2017 nam het CGVS een beslissing waarbij tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek werd beslist. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 28 juli 2017 diende u een tiende verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij opnieuw naar de motieven die u aanhaalde in het kader van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming met name: uw verblijf in Pakistan, de dood van uw vader, uw integratie in België en uw gewijzigde geloofsovertuiging. Verder verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst. Ter staving van uw tiende verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: een brief van uw advocaat meester A. S. M.-B. (...) en een vernietigingsarrest van de Raad. Dit arrest zou volgens u betrekking hebben op iemand die zich in hetzelfde geval bevindt als uzelf. U voegde toe dat uw raadsman in zijn brief eveneens melding maakt van dit arrest. Wat er daarnaast nog in de brief staat geschreven weet u echter niet, u kan enkel zeggen dat het handelt over uw problemen. Op 8 september 2017 nam het CGVS een beslissing waarbij tot niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek werd besloten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 4 december 2018 deed u een elfde verzoek om internationale bescherming. U verwees hierbij opnieuw naar de motieven die u aanhaalde in het kader van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming met name: uw verblijf in Pakistan en Iran, uw psychische toestand en alcoholverslaving en het feit dat u Afghanistan niet kent en dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving. Verder verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst. U voegt toe dat u ondertussen in België verloofd bent met een Afghaanse vrouw genaamd H. M. (...). Ter staving van uw elfde verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: een begeleidende brief van uw advocaat met in bijlage informatie over de stad Kabul en de situatie van alcoholverslaafden in Afghanistan, een arrest van de RvV, een attest van psychotherapeut R. B. (...) dd. 17 september 2018, 5 briefomslagen, een brief met vier getuigenissen, een huurovereenkomst, een attest van uw werkgever in Iran en 11 prikkarten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft het stuk dat u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, het attest van vrijwilligerpsychotherapeut R. B. (...) dd. 17 september 2018, moet er immers op worden gewezen er in vermeld staat dat uw symptomen van depressie en PTSD (post-traumatic stress disorder) bijna volledig onder controle zijn en dat u bijna volledig bent gestopt met het drinken van alcohol (u consumeert nog één kleine fles per maand). Uit niets blijkt dan ook dat u niet op een zelfstandige en normale wijze uw verklaringen kan uiteenzetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw eerste twee verzoeken om internationale bescherming door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden door de RvV bevestigd. Uw derde verzoek om internationale bescherming werd door de DVZ niet-ontvankelijk verklaard. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Uw vierde verzoek om internationale bescherming werd opnieuw door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u opnieuw onaannemelijke verklaringen aflegde en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw vijfde verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS en deze beslissing werd eveneens door de RvV bevestigd. Uw zesde verzoek om internationale bescherming werd, zoals hierboven reeds vermeld, door de DVZ geannuleerd en tegen de weigeringsbeslissingen inzake uw zevende, achtste, negende en tiende verzoeken om internationale bescherming ging u niet in beroep.

Bijgevolg staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar motieven die u in het verleden hebt uiteengezet met name uw voorgehouden verblijf in Pakistan en Iran, uw psychische toestand en alcoholverslaving en het feit dat u Afghanistan niet kent en dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 10, 15, 17, 18 en 22). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige verzoeken – het feit dat u ondertussen in België verloofd bent met een Afghaanse vrouw genaamd H. M. (...) – dient opgemerkt te worden het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.(DVZ Verklaring Volgend

Verzoek, vraag 15). Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw relatie met Malalai dient u de geëigende procedures aan te wenden.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt – een begeleidende brief van uw advocaat met in bijlage informatie over de stad Kabul en de situatie van alcoholverslaafden in Afghanistan, een arrest van de RvV, een attest van psychotherapeut R. B. (...), een brief met vier getuigenissen, een Iraanse huurovereenkomst, een attest van uw werkgever in Iran en 11 prikken – ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze niet kunnen overtuigen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de motieven uiteengezet in de begeleidende brief van uw advocaat reeds werden beoordeeld in het kader van uw vorige verzoeken (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17). Wat betreft de bijgevoegde informatie over de situatie van alcoholverslaafden in Afghanistan dient opgemerkt dat uit het attest van psychotherapeut R. B. (...) blijkt dat u bezwaarlijk beschouwd kan worden als een alcoholist of problematisch drinker. Bovendien houden medische problemen geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Betreffende het door u voorgelegde arrest van de RvV dient opgemerkt dat het arrest een uitspraak over een individueel geval betreft en dat een rechterlijke uitspraak van de Raad geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag wordt immers individueel beoordeeld. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade wordt onderzocht in het licht van de verklaringen van de asielzoeker en van de concrete omstandigheden van de zaak. Omtrent de Iraanse documenten die u voorlegt – een brief met vier getuigenissen, een huurovereenkomst, een attest van uw werkgever in Iran en 11 prikken – dient opgemerkt te worden dat blijkt uit de informatie beschikbaar op het CGVS dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een relaas te ondersteunen, zoals diploma's etc. De brief met de vier getuigenissen heeft bovendien een erg gesolliciteerd karakter. In verband met de prikken van uw werk in Iran dient opgemerkt te worden dat al de informatie op de prikken lijkt ingevuld te zijn met dezelfde balpen. Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen aangezien het hier gaat over informatie die over een langere periode wordt ingevuld. Dit ondermijnt verder de bewijskracht van deze documenten. In verband met de Iraanse huurovereenkomst dient tot slot opgemerkt te worden dat uw naam nergens in dit document wordt vermeld (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag. 1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal

provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._security_situation_in_kabul_cit_y.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de

AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kaboel en hierbij verwijst naar uw alcoholverslaving (zie begeleidende brief advocaat in administratief dossier) moet opgemerkt worden dat uit het door u voorgelegde attest van uw psychotherapeut geenszins blijkt dat er sprake is van problematisch alcoholgebruik in uw hoofde en dat u dus niet als alcoholverslaafde kan worden beschouwd. Er dient dan ook opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/6, van artikel 57/6/2 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen, 3 en 13 van het EVRM.

Nadat de verzoekende partij artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geciteerd heeft en nadat ze heeft aangegeven dat ze het niet eens is met het standpunt van de verwerende partij zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, betoogt de verzoekende partij dat: *“1. Verzoekers alcoholproblematiek Een essentieel nieuw element in het dossier van verzoeker is een rapport dat eind september 2018 door Asyls werd opgesteld in verband met de veiligheidsrisico's voor een alleenstaande man met ernstige alcoholproblematiek zonder netwerk in Kabul. Dit rapport werd specifiek aangevraagd bij Asyls door verzoekers raadsman om zijn specifieke situatie in geval van terugkeer te onderzoeken, en is bijgevolg, volledig toegespitst op zijn individuele geval (stuk 2).*

Verwerende partij weigert deze situatie te onderzoeken en stelt dat verzoeker "bezwaarlijk beschouwd kan worden als een alcoholist of een problematisch drinker". Bovendien meent verwerende partij dat medische problemen geen verband houden met de criteria voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire Beschermingsstatus.

1.1. Verwerende partij maakt zich vooreerst schuldig aan een bijzonder selectieve en zelfs foutieve lezing van de voorgelegde medische attesten.

Verzoeker gaf reeds sinds zijn vierde verzoek om internationale bescherming (januari 2016) aan dat hij een alcoholproblematiek heeft. Sinds januari 2016 werden op regelmatige basis nieuwe medische attesten neergelegd bij verwerende partij waarin de ernst van zijn situatie benadrukt werd (zie administratief dossier). Ook bij huidig verzoek om internationale bescherming werden drie attesten neergelegd van Dokters van de Wereld en het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg Vagga (Stuk 3).

Het klopt inderdaad dat in het laatste attest vermeld wordt dat verzoeker een grote vooruitgang heeft geboekt dankzij de continue opvolging. Er werd echter ook aangegeven dat de kans reëel is dat verzoeker hervalt als de behandeling wordt stopgezet, dat hij een behandeling broodnodig heeft om zijn toestand te onderhouden, dat hij nog steeds niet zelfstandig kan leven, enzovoort.

Het tweede attest stelt eveneens duidelijk dat er blijvende psychologische en psychiatrische zorg en opvolging nodig is.

Het laatste voorgelegde attest, dat dateert van eind 2017, geeft nogmaals aan hoe ernstig zijn situatie op dat ogenblik gesteld was, en dat zijn alcoholmisbruik voornamelijk voortkomt uit de uitzichtloosheid van zijn situatie.

Alcoholafhankelijkheid en -misbruik is een erg complexe medische problematiek, die niet kan worden beoordeeld op basis van een momentopname. Zowel omgevingsfactoren als genetische factoren spelen een rol. Bovendien blijkt uit onderzoek dat jonge mannen zoals verzoeker met ernstige alcohol gerelateerde problemen de grootste kans hebben om probleemdrinker te blijven.

Daarbij dient een vrees voor vervolging of ernstige schade prospectief te worden beoordeeld:

"Het CGVS lijkt het reeds vervolgd zijn in het verleden als voorwaarde te stellen om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Hoewel dit een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan (artikel 48/7 VV), is dit er nochtans geen vereiste voor. Eigen aan het asielrecht is net dat de vrees voor

vervolgning prospectief beoordeeld moet worden. In bepaalde gevallen stelt het CGVS zelfs dat iemands geuite vrees ongegrond is enkel omdat deze hypothetisch is, louter omdat de situatie zich nog niet heeft voorgedaan. (...) ;;;

"Dit probleem wordt eveneens gevoed door de moeilijkheid die het CGVS ondervindt om in het onderzoek een duidelijk onderscheid te maken tussen enerzijds de vaststelling van de feiten en anderzijds de evaluatie van de vrees in het geval van terugkeer. Een beslissing over de gegrondheid van een vrees voor vervolging blijft in essentie een oefening in voorspellen. Zoals het arrest Singh duidelijk illustreert, dient de asielinstantie zich uiteindelijk uit te spreken over de toekomst. (EHRM, Singh en anderen tegen België (nr. 33210/11) - 2 oktober 2012; §100.) "

[.:]'

Nu stellen we heel dikwijls vast dat de benadering van het CGVS zich richt op het bepalen of de persoon reeds vervolgd werd en niet op het naar de toekomst toe evalueren of zij met reden vreest om het te worden. Nochtans berust de essentie van het vluchtelingenstatuut op de toekomstige aard van het beschermingsonderzoek. Ook al bevat de wet op heden een weerlegbaar vermoeden van de nood aan bescherming van een persoon die reeds vervolgd werd, a contrario, zou het makkelijker moeten aanvaard worden dat een persoon die tot op vandaag nog nooit vervolgd werd, geldige redenen kan voorleggen die hem doen vrezen voor toekomstige vervolgingsdaden. "

Niettegenstaande verzoeker het goed doet dankzij de behandeling die hij nu al drie jaar krijgt, is zijn situatie verre van stabiel. Verwerende partij is op de hoogte dat deze problematiek al langer aansleept, met ups en downs, en uit de voorgelegde attesten blijkt duidelijk dat de prognose erg slecht is indien de behandeling zou worden stopgezet en verzoeker dient terug te keren naar Afghanistan.

Waar de bestreden beslissing in het kader van de bijzondere procedurele noden stelt dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoeker niet op een zelfstandige en normale wijze zijn verklaringen kan uiteenzetten, wenst verzoeker ten slotte nog op te merken dat hij niet eens de kans heeft gekregen om verklaringen af te leggen.

Door te stellen dat verzoeker bezwaarlijk kan worden beschouwd als alcoholist miskent verwerende partij de voorgelegde stukken en objectieve realiteit van personen die lijden aan alcoholmisbruik en afhankelijkheid. Dergelijk standpunt is onaanvaardbaar.

1.2. Daarnaast geeft verwerende partij aan dat een medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van 2e Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Deze stelling is manifest foutief en gaat in tegen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet stelt: [...]

Deze bepaling is een letterlijke omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. Beide bepalingen zijn analoog aan artikel 3/EVRM dat bepaalt dat "niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt met betrekking tot medische problematiek geoordeeld dat een verslechtering van een gezondheidstoestand omdat er geen adequate behandeling voorhanden is niet volstaat om subsidiaire bescherming te verlenen, behalve indien de medische zorg opzettelijk zou worden geweigerd: [...] (HvJ EU, MP t. Secf etary of State fort he Home Department, C-353/16, 24 april 2018)

Hoewel verzoekers gezondheidstoestand effectief erg zou verslechteren bij een terugkeer naar Afghanistan, voerde verzoeker deze verslechtering op zich en het gebrek aan adequate behandeling niet aan om een internationaal beschermingsstatuut te verkrijgen. Zoals blijkt uit de begeleidende brief bij het verzoek om internationale bescherming (stuk 4) vreest verzoeker een risico te lopen op vervolging, minstens ernstige schade, door de mensonwaardige situatie waarin hij terecht zou komen net omwille van zijn alcoholproblematiek:

Het rapport van Asylus (stuk 2) gaat vooreerst in op de straffen ten gevolge van het gebruik van alcohol, de mogelijke behandelingen van een alcoholverslaving en de gevolgen van het stigma dat eraan gekoppeld is.

In het rapport valt het volgende te lezen omtrent de straffen op het gebruik van alcohol : [...]

In hoofdzaak wordt bijgevolg de Islamitische regelgeving toegepast ('Had' of 'Hudud'). Indien dit om één of andere reden niet plaatsvindt kan een boete of gevangenisstraf worden opgelegd. Met betrekking tot de Hudud straffen wordt het volgende vastgesteld : [...]

Het EASO rapport waarnaar verwezen wordt voegt daar aan toe : [...]

Dit wordt bevestigd door het Asylus rapport[...]

De strenge Islamitische straffen won' m bijgevolg opgelegd door de Taliban en andere gewapende groepen in Afghanistan. Bovendien bestaat ook voor de overheid de mogelijkheid deze straffen toe te passen, wat in mindere mate ook gebeurt. Minstens worden er boetes of gevangenisstraffen opgelegd.

Omtrent de behandelingsmogelijkheden wordt het volgende opgemerkt in het Asylös rapport : [...]
Het is dan ook duidelijk dat personen -als verzoeker aan hun lot worden overgelaten en er bijgevolg geen perspectief is op verbetering van zijn situatie bij terugkeer.

Het rapport vervolgt omtrent de concrete situatie van verzoeker als terugkeerder met een alcoholverslaving : [...]

Los van de illegaliteit van het gebruik van alcohol en de mogelijke straffen die ermee gepaard gaan, bestaat er bijgevolg ook een ernstig stigma voor personen met een alcoholprobleem. Ze worden verstoten door hun familie (terugkeerders in het bijzonder), verstoten door de maatschappij, hebben geen kans om werk te vinden, worden gearresteerd, krijgen te maken met gezondheidsproblemen en hebben ook geen opvang. Zij verblijven op plaatsen waar drug- of alcoholverslaafden samenkomen, zoals voordien bijvoorbeeld de Pol-e-Sokhtaburg in Kabul.

Dit geldt in het bijzonder in het geval van verzoeker. Los van de grote kans te worden verstoten door zijn familie beschikt hij eigenlijk ook niet over een netwerk in Kabul (cf. infra).

Bovenstaande wordt tevens bevestigd door de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 (stuk 6), die zijn tussengekomen na verzoekers laatste asielaanvraag : [...]

Ook personen die lijden aan een geestesziekte worden door UNHCR als risicoprofiel bestempeld ; [...]

Op basis van al het voorgaande is heel duidelijk dat verzoeker als persoon met een ernstige alcoholproblematiek wel degelijk in een situatie zou terechtkomen waarbij hij een aanzienlijk risico loopt op vervolging, minstens het lijden van ernstige schade.

2. Verzoekers netwerk

Zoals hierboven reeds opgemerkt beschikt verzoeker niet over een netwerk bij terugkeer naar Kabul

2.1. Sinds zijn vijfde asielaanvraag trachtte verzoeker, zijn verklaringen over zijn herkomst recht te zetten door eerlijk te zijn over zijn jarenlange verblijf in Pakistan en Iran. Hij heeft Afghanistan namelijk reeds op de leeftijd van vier jaar verlaten. Verzoeker was erg jong toen hij in België arriveerde (net geen 18 jaar) en volgde samen met zijn neef het hardnekkige gerucht dat blijft bestaan binnen de Afghaanse gemeenschap, namelijk dat men rechtstreeks van Afghanistan naar België dient te komen om aanspraak te maken op een beschermingsstatuut.

Hij volgde dit foute advies, en het duurde verschillende jaren alvorens hij met het echte verhaal op de proppen durfde komen. Hij vreesde voor 4e repercussies indien hij zou moeten toegeven dat hij aanvankelijk niet de waarheid had verteld.

Zoals ook bevestigd door UNHCR betekent het geval van foutieve informatie niet dat een persoon niet in aanmerking komt voor internationale bescherming:

[...]

Het is nog steeds zeer moeilijk voor verzoeker om zijn verblijf in Iran te bewijzen, nu hij noch zijn gezin ooit geregistreerd werden bij de autoriteiten in Pakistan en/of Iran. Bij huidig verzoek om internationale bescherming voegde verzoeker de volgende documenten toe, met beëdigde vertaling (zie administratief dossier): [...]

Verwerende partij weigert om deze documenten te onderzoeken. De redenen die hiervoor worden aangehaald zijn echter niet ernstig.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker originele documenten heeft voorgelegd, met bewijs dat deze rechtstreeks vanuit Iran naar België zijn opgestuurd.

Het is logisch dat hij voor de periode 2010-2011 enkel een huurovereenkomst op naam van zijn vader kan voorleggen. Niet alleen heeft verzoeker zelf in 2010 Iran verlaten om naar België te komen (eerste asielaanvraag dateert van 7 juli 2010), maar ook behoorde verzoeker tot aan zijn vertrek tot het gezin van zijn vader, waardoor het logisch is dat de vader de huurovereenkomst aanging. Het staat wel vast dat verzoekers vader vermeld wordt als huurder.

Dat de prikkaarten zogenaamd allemaal met dezelfde balpen lijken ingevuld te zijn is niet ernstig. Het is absoluut onmogelijk om dergelijk feit vast te stellen. Bovendien is het zeker plausibel dat een werkgever in een kleine kantoorruimte gedurende een bepaalde periode gebruikt maakt van dezelfde balpen, dan wel over een aantal identieke balpennen beschikt (bijvoorbeeld eigen balpennen met reclaimedrukwerk van het bedrijf).

Voorts vermindert de bewijswaarde van een document niet louter omdat een document op verzoek werd opgemaakt.

Over de envelop en het werkgeversattest wordt ten slotte geen motivering opgenomen.

Verwerende partij verschuilt zich achter een zogenaamde hoge graad van corruptie en de mogelijkheid om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Er wordt eveneens aangegeven dat Iran een lucratieve markt zou zijn voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten door de aanwezigheid van vele vluchtelingen. Smokkelaars zouden reizen aanbieden naar Europa met bijhorende valse documenten.

Deze motivering is echter niet dienstig om verzoekers bijkomende documenten van tafel te vegen. Het is duidelijk dat verzoeker deze documenten niet heeft verkregen via smokkelaars l)ij het voorbereiden van zijn reis naar België. Verzoeker had geen nood aan valse reisdocumenten, noch aan valse documenten om een verzonnen 'asielrelaas' te ondersteunen.

Daarnaast meldt het CEDOCA rapport van juli 2017 dat specifiek handelt over corruptie in Iran enkel dat er Iraanse mensen als vervalsers optreden, niet dat het effectief om Iraanse documenten gaat die vervalst worden.

Niettegenstaande het bestaan van corruptie in een bepaald land, hebben documenten wel de- gelijk een zekere bewijswaarde, en dienen deze degelijk te worden onderzocht.

In deze zin moet verwezen worden naar volgende rechtspraak van het EHRM, te beginnen met het arrest Singh t. België, 2 oktober 2012:.

[...]

Uiteraard dient dit samen gelezen te worden met de samenwerkingsplicht die voortvloeit uit artikel 4 van de herschikte Kwalificatierichtlijn, en de actieve samenwerking bedoeld in paragraaf 66 van het arrest M.M. tegen Ierland van het Hof van Justitie.

Artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet stelt

[...]

Ook bij een meervoudige asielaanvraag geldt deze samenwerkingsplicht onverkort.

Verwerende partij heeft verzoeker geen enkele kans gegeven om zijn kennis omtrent Pakistan/Iran en het leven als Afghaans vluchteling aldaar te demonstreren.

Zij had verzoeker op zeer eenvoudige wijze kunnen uitnodigen voor een gehoor om te polsen naar zijn kennis over de regio waar hij verbleef, zijn week, dagelijkse bezigheden, het dagelijks leven van een Afghaans vluchteling, de verschillende plaatsen waar Afghanen wonen, de discriminatie en de beperkingen waarmee Afghanen te maken krijgen, de bijnamen die men voor Afghaanse vluchtelingen heeft, veiligheidsincidenten, deportaties van Afghanen die hij kent naar hun land van herkomst, etc. ,

Verwerende partij deed echter niets van dit alles, en stelde ondanks de overgelegde documenten en verklaringen geen enkele onderzoeksdaad. Dit is vanzelfsprekend niet in overeenstemming met de samenwerkingsplicht die op verwerende partij rust.

Verzoeker vraagt nog steeds een kans om vragen te beantwoorden over zijn leven als Afghaans vluchteling in Pakistan en Iran.

Indien dit wegens tijdsgebrek niet mogelijk is tijdens (H zitting van Uw Raad, vraagt verzoeker om de beslissing te vernietigen en zijn dossier terug te sturen naar het CGVS, zodat zij hem uitgebreid kunnen ondervragen over zijn verblijf in Pakistan en Iran.

In hoofdorde volhardt verzoeker dan ook in zijn verklaringen Afghaans vluchteling te zijn (geweest) in Pakistan en Iran.

Daarbij is het evident dat verzoeker niet kan terugkeren naar een land waar hij geen verblijfs- recht heeft, noch geregistreerd staat, waardoor hij in aanmerking komt voor een internationaal beschermingsstatuut (cf. infra).

2.2. Ondergeschikt, indien uw Raad zou oordelen dat er niet de minste twijfel bestaat over verzoekers herkomst en verblijf in Kabul tot aan zijn vertrek naar België, wenst verzoeker op te merken dat er minstens zekerheid is over het feit dat zijn naaste familieleden zich actueel buiten Afghanistan bevinden en verzoeker zelf al minstens negen jaar niet meer in Afghanistan is geweest. Het is dan ook duidelijk dat verzoeker niet over een netwerk beschikt in de stad Kabul.

In uiterst ondergeschikte orde blijkt uit bovenstaande landeninformatie dat, zelfs indien verzoeker toch over een netwerk zou beschikken in Kabul, quod non, dit netwerk hem met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zou verstqlèn en hij er bijgevolg ook geen beroep op zou kunnen doen. ¹

Het EASO rapport 'networks' stelt het volgende met betrekking tot de mogelijkheden te settelen in een stadscentrum zonder enig netwerk :

[...]

Personen die zonder netwerk in Kabul terecht komen hebben bijgevolg enorm veel moeilijkheden bij het vinden van werk of onderdak. Dit geldt zoals blijkt uit bovenstaande landeninformatie in het bijzonder voor verzoeker die kampt met een ernstige alcoholverslaving, die onmiddellijk zal verslechteren indien de behandelingen worden stopgezet.

Dit wordt bevestigd door de onderzoekers bij Asylòs, die na het voltooiën van het rapport in bijlage nog het volgende lieten weten (stuk 12)

[...]

3. Veiligheidssituatie in Kabul

Ten slotte voegde verzoeker bij huidig verzoek om internationale bescherming eveneens nieuwe informatie toe omtrent de veiligheidssituatie in Kabul.

Essentieel daarin als nieuw element zijn de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018, die zeer duidelijk bepalen dat Kabul niet kan worden beschouwd als redelijk intern vestigingsalternatief (cf. infra).

3.1. Verzoeker wenst te herhalen dat hij op jonge leeftijd Afghanistan verlaten heeft en over geen enkel netwerk ter plaatse beschikt. Kabul kan dan ook enkel als intern vestigingsalternatief in aanmerking genomen worden.

De UNHCR Guidelines (stuk 6), die van recentere datum zijn dan alle landeninformatie waarop verwerende partij zich beroept, stellen het volgende over de veiligheidssituatie in Kabul:

[...]

Dit wordt bevestigd door het EASO rapport van mei 2018, waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing:

[...]

In een rapport van Human Rights Watch worden enkele bijzonder bloedige aanslagen aangehaald. Het gaat onder meer om een bom in een ambulance (27 januari 2018), waarbij 103 doden vielen in Kabul, de aanval op het Intercontinental hotel in Kabul (20 januari 2018) met 21 doden, een aanslag op een shuttle bus in Kabul (24 juli 2017) waarbij 38 doden vielen,(stuk 8) Ook recent gebeurden bovendien verschillende aanslagen in de stad (stuk 9).

Het is duidelijk dat de veiligheidssituatie in Kabul ernstig verslechterd is de voorbije jaren en niet langer veilig is.

Zoals hierboven aangetoond worden er al ernstige vraagtekens geplaatst bij de relevantie van Kabul als intern vestigingsalternatief, net omwille van de desastreuze humanitaire en veiligheidssituatie. Bovendien stelt UNHCR met betrekking tot de redelijkheid het volgende :

[...]

De absorptiecapaciteit van de provincie-en districtscentra staat onder extreme druk door de enorme toename van terugkeerders. UNHCR spreekt over beperkte jobkansen voor IDP's, geen sociaal vangnet, een gebrek aan basisinfrastructuur en slechte opvangomstandigheden. De -situatie in Kabul blijkt nog het meest precair te zijn, waardoor UNHCR meent dat gezien de huidige veiligheidssituatie (waarbij net personen die op zoek moeten naar een inkomen het meeste risico lopen om het slachtoffer van willekeurig geweld te worden - zie infra), de mensenrechtensituatie en de humanitaire problemen, een IVA in het algemeen niet beschikbaar is in de hoofdstad.

Uit bovenstaande informatie blijkt zeer duidelijk dat Kabul slechts in uiterst uitzonderlijke gevallen kan worden toegepast als redelijk intern vestigingsalternatief. De bewijslast, die volgens de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR bij het bepalen van een IVA rust op verwerende partij, is bijgevolg erg groot.

Dat een intern vestigingsalternatief in Kabul niet redelijk is wordt tevens erg recent nog bevestigd door uw Raad:

[...]

Daarbij wenst verzoeker nog te wijzen op het UNOCHA rapport 'Humanitarian needs overview 2019 - Afghanistan gepubliceerd op 6 december 2018 (stuk 10).

Dit rapport werd gepubliceerd nà de UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018, en geeft het meest actuele beeld over de humanitaire situatie in Afghanistan. De nieuwe UNHCR Guidelines konden logischerwijze nog geen rekening houden met dit rapport van UNOCHA.

Uit de aanhef van dit recente rapport, blijkt dat het aantal personen in humanitaire nood het laatste jaar bijna verdubbeld is:

[...]

UNOCHA haalt aan dat in 2018 in totaal meer dan 1,2 miljoen IDPs en terugkeerders zich in Afghanistan hebben gevestigd:

[...]

De impact van de droogte in 2018, die toe heeft geslagen na de publicatie van de UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018, op de inkomsten en voedselzekerheid van Afghanen was zeer groot:

[...]

UNOCHA geeft aan dat de beperkte toegang tot essentiële diensten zoals onderwijs en gezondheidszorg alle leden van de Afghaanse bevolking treft, maar in het bijzonder IDP's en terugkeerders zoals verzoeker:

[...]

UNOCHA signaleert in het algemeen ook serieuze problemen met betrekking tot de toegang tot water, hygiëne en sanitaire voorzieningen, hetgeen een verhoogde kans op ziekte met zich meebrengt. De nood zou daarbij vooral hoog zijn bij terugkeerders (zoals verzoeker), aangezien deze vaker in informele nederzettingen belanden:

[...]

Naast de veiligheidsproblemen, ziet ook de toekomst op socio-economisch vlak er volgens UNOCHA niet rooskleurig uit:

[...]

Uit een andere bron, gelinkt aan US AID, blijkt dat Afghanistan op dit moment de zwaarste voedselcrisis meemaakt sinds het jaar 2011

Deze voedselcrisis, waarmee de nieuwe UNHCR Guidelines van augustus 2018 nog geen rekening konden houden aangezien de crisis recenter van datum is, maakt de drempel voor verzoeker nog hoger om zich in Kabul te vestigen. Bij de analyse van het redelijk karakter van Kabul als IVA dient er rekening te worden gehouden met deze voedselcrisis.

Dit rapport signaleert ook de achteruitgang in de mogelijkheid tot het verwerven van een inkomen:

[...]

Verder is er macro-economisch sprake van een achteruitgang, hetgeen een afname van kansen op de arbeidsmarkt tot gevolg heeft. 'De nationale munteenheid van Afghanistan staat sinds 2018 op het laagste punt in 15 jaar tijd wat een negatieve impact heeft op de import van basisgoederen:

[...]

Het is dan ook duidelijk dat Kabul geen relevant, minstens geen redelijk intern vestigingsalternatief uitmaakt in hoofdzaak van verzoeker.

3.2. Ondergeschikt, indien uw Raad van mening zou zijn dat Kabul als regio van herkomst in aanmerking moet worden genomen en niet als intern vestigingsalternatief, staat het minstens vast dat verzoeker een terugkeerder zal zijn in Kabul.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient vooreerst te worden verwezen naar de sliding scale-redenering uit het Elgafaji arrest van het Europese Hof van Justitie en de uitwerking ervan in het arrest Diakité

[...]

In casu zijn de persoonlijke omstandigheden van verzoeker duidelijk. Hij is een alleenstaande Afghaanse man van wie het minstens vaststaat dat hij reeds meer dan negen jaar vertrokken is uit Afghanistan. Hij heeft een ernstig alcoholproblematiek, met alle gevolgen van dien, en beschikt niet over enig netwerk in Kabul.

Gelet op de hierboven aangehaalde landeninformatie over deze elementen, in combinatie met de problematische veiligheidssituatie in Kabul is het duidelijk dat verzoeker een verhoogde kwetsbaarheid vertoont, een verscherpte lokale vatbaarheid en in een precaire socio-economische situatie zal terechtkomen bij een terugkeer naar Kabul.

Hij zal in een gelijkaardige of zelfs ergere situatie zal terechtkomen dan IDP's, en loopt dan ook een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Conclusie

Verzoeker heeft wel degelijk nieuwe elementen voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt

Verwerende partij stelde ten onrechte dat verzoeker geen zware alcoholproblematiek heeft. En bij gevolg geen risico zou lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar Kabul. Daarnaast gaat ze voorbij aan het feit dat verzoeker zich eerder beroept op de mensonwaardige situatie waarin hij als alcoholverslaafde zou terechtkomen bij terugkeer, dan op het gebrek aan adequate behandeling voor zijn problematiek.

Bovendien veegt verwerende partij ten onrechte verzoekers documenten over zijn verblijf in Iran van tafel. Verwerende partij heeft de plicht deze documenten degelijk te onderzoeken, en diende verzoeker de kans te geven verklaringen af te leggen over zijn herkomst.

Ondergeschikt staat het vast dat verzoeker geen netwerk heeft in Kabul, waardoor zijn situatie nog precairder wordt. Gelet op alle individuele omstandigheden en de nog steeds problematische veiligheidssituatie in Kabul is het duidelijk dat verzoeker minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het bovenstaande blijkt dat er wel degelijk nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Verwerende partij hield volledig onterecht geen rekening met de stukken die werden voorgelegd, en wees het volgend verzoek om internationale bescherming uiterst voorbarig af. Deze werkwijze schendt dan ook alle bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

1. ASYLOS, *Afghanistan: risk for returnee with alcohol addiction*, september 2018;
2. Attesten Dokters van de Wereld & Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg Vagga;
3. Begeleidende brief verzoek om internationale bescherming dd. 7 november 2018;
4. EASO Country of Origin Information Report, *Afghanistan: Individuals targeted under societal and legal norms*, december 2017;
5. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 August 2018 available at;
6. EASO Country of Origin Information Report, *Afghanistan: Networks*, februari 2018;
7. Human Rights Watch, *No Safe Place: Insurgent attacks on civilians in Afghanistan*, mei 2018;
8. Krantenartikels met betrekking tot recente aanslagen in Kabul;
9. UNOCHA, *'Humanitarian needs overview 2019 - Afghanistan'*, November 2018;
10. Het Famine Early Warning Systems Network – Afghanistan;
11. Email van [L. C.], onderzoeker bij Asylos, aan verzoekers raadsman dd. 21 november 2018;
12. EASO Country of Origin Information Report, *Afghanistan: Security situation – update May 2018*, mei 2018.

2.2. Het standpunt van de verwerende partij.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend. Op 14 oktober 2019 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. Deze aanvullende nota bevat de volgende documenten:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs for Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018;
- EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017;
- COI Focus Afghanistan: “security situation in Kabul city” van 15 mei 2019;
- EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation - Update*” van mei 2018;
- EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van juni 2019 (hierna: EASO COI juni 2019);
- EASO Country Guidance “*Afghanistan – Guidance note and common analysis*” van juni 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet *in concreto* betwist dat *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.”* In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij enkel dat zij niet de kans heeft gehad om verklaringen af te leggen, doch laat ze na in het verzoekschrift motieven aan te reiken waaruit blijkt dat er in hare hoofde wel procedurele noden zijn. Uit de attesten die de verzoekende partij bijbrengt van een psychotherapeute en een psychiater blijkt dat de verzoekende partij behandeld wordt voor een alcoholverslaving en hulp nodig heeft om zelfstandig te leven, doch kan op basis van deze informatie niet geconcludeerd worden dat er in hoofde van de verzoekende partij bijzondere procedurele noden zijn.

In haar elfde verzoek om internationale bescherming voert de verzoekende partij opnieuw aan dat zij in Pakistan en Iran verbleven heeft, dat zij Afghanistan niet kent en zich niet zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving. Voorts zet de verzoekende partij wederom haar psychische toestand en haar alcoholverslaving uiteen. De verzoekende partij voegt tot slot toe dat ze heden verloofd is met een Afghaanse vrouw die in België verblijft. Aan haar elfde verzoek om internationale bescherming voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe: een begeleidende brief van haar advocaat met in bijlage informatie over de stad Kabul en de situatie van alcoholverslaafden in Afghanistan, een arrest van de Raad, een attest van psychotherapeut R.B. van 17 september 2018, 5 briefomslagen, een brief met vier getuigenissen waarin verklaard wordt dat de verzoekende partij met haar gezin vanaf 15 juni 2007 in Teheran heeft gewoond, een Iraanse huurovereenkomst waarin aangegeven wordt dat voor de periode mei 2010-mei 2011 in Teheran een woning gehuurd werd, een attest van een werkgever in Iran waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij sinds 6 juli 2007 bij een kleermaker gewerkt heeft, en 11 prikkarten.

De brief van 17 september 2018 van een vrijwillige psychotherapeut van de Dokters van de Wereld geeft aan dat de verzoekende partij sinds september 2016 behandeld wordt voor een ernstige alcoholverslaving, een depressie, een PTSD en lichamelijke klachten. Er wordt ook aangegeven dat de verzoekende partij bij de Dokters van de Wereld door middel van psychotherapie behandeld wordt. Voorts wordt de verzoekende partij sinds oktober 2017 ook bij CGG Vagga zowel psychologisch als psychisch begeleid. Er wordt aangegeven dat de verzoekende partij dankzij deze behandelingen een grote vooruitgang geboekt heeft. Haar alcoholmisbruik is verminderd van drie kleine flessen per dag naar één kleine fles per maand. Ook de behandeling voor verzoekers PTSD en depressie slaat aan waardoor de symptomen nu bijna onder controle zijn. In voormelde brief wordt vervolgens uiteengezet dat de verzoekende partij deze behandeling nog nodig heeft om haar toestand verder te onderhouden en te verbeteren. Er wordt ook aangegeven dat de verzoekende partij niet zelfstandig kan leven en daarom wordt bijgestaan door een vriend en haar neef. Het gegeven dat de verzoekende partij al enige tijd opgevolgd wordt, blijkt eveneens uit het attest van 19 november 2017 opgesteld door een pedagoog/psychotherapeut en een psychiater van CGG Vagga. In dit attest wordt aangegeven dat de verzoekende partij sinds 3 november 2016 bij CGG Vagga individueel begeleid wordt nadat zij door de Dokters van de Wereld omwille van alcoholproblemen doorverwezen werd. Dit wordt nogmaals bevestigd in de brief van 23 april 2018. In dit schrijven wordt ook benadrukt dat een familielid ook nauw betrokken is bij de begeleiding, dat de afspraken op reguliere basis gebeuren en stipt nagekomen worden. Uit het rapport van Asylos van september 2018 blijkt dat dit onderzoek werd uitgevoerd nadat

zij gecontacteerd werden door verzoekers advocaat. Dit onderzoek hanteert drie onderzoeksvragen, namelijk

- Loopt een terugkeerder het risico om gestraft te worden door de overheid of door de taliban voor het gebruik van alcohol?
- Welke behandelingen zijn beschikbaar in Kaboel om een alcoholverslaving te behandelen?
- Hoe wordt een terugkeerder met een alcoholverslaving gepercipieerd door de Afghaanse gemeenschap?

Met betrekking tot de alcoholproblematiek van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *“Wat betreft de bijgevoegde informatie over de situatie van alcoholverslaafden in Afghanistan dient opgemerkt dat uit het attest van psychotherapeut [R. B.] blijkt dat u bezwaarlijk beschouwd kan worden als een alcoholist of problematisch drinker. Bovendien houden medische problemen geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.”* Deze motieven van de bestreden beslissing lijken ook te impliceren dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing het niet nodig achtte om rekening te houden met het rapport van Asylus.

Waar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij *“bezwaarlijk beschouwd kan worden als een alcoholist of problematisch drinker”* gaat de verwerende partij voorbij aan het geheel van de voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt dat de verzoekende partij sinds 3 november 2016 individueel begeleid wordt bij een gespecialiseerde organisatie voor de behandeling van haar alcoholverslaving. Uit deze attesten blijkt dat er gecontroleerd werd overgegaan tot het afbouwen van het gebruik van alcohol. Uit de attesten blijkt evenwel niet of het de bedoeling is dat de verzoekende partij volledig stopt met drinken of leert matig te drinken. In elk geval blijkt dat de verzoekende partij op reguliere basis op consultatie bij CGG Vagga gaat, haar afspraken stipt nakomt, individuele psychotherapeutische en psychiatrische begeleiding krijgt en dat een familielid nauw betrokken is bij haar behandeling. In het schrijven van 17 september 2018 wordt gesteld dat de kans reëel is dat de verzoekende partij hervalt indien de behandeling wordt stopgezet. Het attest van 23 april 2018 geeft aan dat de verzoekende partij blijvende psychiatrische en psychologische zorg en opvolging nodig heeft. Bijgevolg kan er op basis van de informatie die door professionele hulpverleners gegeven werd heden niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij *“bezwaarlijk beschouwd kan worden als een alcoholist of problematisch drinker”*. Gelet op voormelde conclusie is bijgevolg het rapport van Asylus wel relevant daar de verzoekende partij kan beschouwd worden als iemand met een ernstige alcoholproblematiek.

Het rapport van Asylus geeft aan dat het gebruik van alcohol bij wet verboden is in Afghanistan. Het rapport geeft ook een overzicht van de nieuwe wetgeving die sinds 14 februari 2018 van kracht is in Afghanistan met betrekking tot het gebruik van alcohol. Uit artikel 684 van het Afghaans wetboek van strafrecht blijkt dat het drinken van alcohol een misdrijf is waarvoor een straf onder de *hadd* kan worden opgelegd. Uit het EASO-rapport van december 2017 waarnaar het Asylus-rapport verwijst blijkt dat het om tachtig zweepslagen gaat. *Hadd*-bestrafningen zijn onderdeel van het Islamitisch strafrecht en vallen niet onder de reikwijdte van het Afghaans wetboek van strafrecht. Naar Islamitisch recht betreft het de zwaarste misdrijven en worden beschouwd als misdrijven tegen God. Enkel wanneer de voorwaarden om toepassing te maken van een *hadd*-bestrafning niet voldaan zijn, bij twijfel of wanneer de *hadd*-bestrafning herroepen wordt zal een alternatieve gevangenisstraf of geldboete opgelegd worden. Het betreft een *tazeem* misdrijf dan. In het Asylus-rapport wordt voorts aangegeven dat de dergelijke *Hadd*-bestrafning zelden worden toegepast door de overheid. Deze straffen worden voornamelijk opgelegd door de taliban. *In casu* is de verzoekende partij afkomstig uit de hoofdstad Kaboel. Bijgevolg moet zijn vrees om vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan beoordeeld worden ten aanzien van Kaboel. Uit de landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de hoofdstad Kaboel onder controle is van de overheid. Nergens uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat de Afghaanse Staat heden *hadd*-bestrafning oplegt en uitvoert. In het Asylus-rapport wordt verwezen naar één geval uit 2011, maar tevens lijkt het erop dat het om een alleenstaand geval gaat. Uit het EASO-rapport Afghanistan *“Individuals targeted under societal and legal norms”* van december 2017 (p.16-17) blijkt integendeel dat *hadd*-straffen niet toegepast worden door het formeel Afghaanse rechtssysteem. Soms voeren AGE's straffen uit in gebieden onder hun controle onder de naam van *hadd*-bestrafningen. Echter blijkt uit de recentere landeninformatie dat de taliban geen controle heeft over de hoofdstad Kaboel. Bijgevolg is dit geen nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar voorts in het Asyls-rapport aangegeven wordt dat in Afghanistan de noodzakelijke behandeling voor de verzoekende partij niet voorhanden is, dient de Raad vast te stellen dat *in casu* geen elementen voorhanden liggen waaruit blijkt dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan opzettelijk zal worden onthouden van een behandeling voor alcoholverslaving en dat er daarom sprake zou kunnen zijn van een vrees voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging. Het blijkt eerder dat de afwezigheid van een behandeling voor personen met een alcoholverslaving het gevolg is van een gebrek aan middelen en een adequate infrastructuur.

Met betrekking tot verzoekers voorgehouden verblijf in Pakistan en Iran blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de verzoekende partij dit sinds haar vijfde verzoek om internationale bescherming ingediend op 11 maart 2016 aanhaalt. In zijn arrest van 12 oktober 2016 oordeelt de Raad dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers voorgehouden verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling. In voormeld arrest, dat kracht van gewijsde heeft, werd gesteld dat: *“In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, wordt in het kader van onderhavige vijfde asielaanvraag wel degelijk en afdoende rekening gehouden met haar verklaringen omtrent het feit dat zij lange tijd in Iran zou hebben gewoond, doch op grond van verschillende vaststellingen, welke door verzoekende partij geenszins worden ontkracht of weerlegd, wordt door de commissaris-generaal terecht en op pertinente wijze geoordeeld dat haar verklaringen omtrent haar verblijf in Iran en door haar bij haar huidige vijfde asielaanvraag aangehaalde nieuwe vluchtmotieven geenszins overtuigen. Gelet op verzoekende partij haar verklaringen de Afghaanse nationaliteit te hebben en een vrees ten aanzien van Afghanistan te koesteren, en gelet ook op haar allerminst overtuigende verklaringen omtrent een beweerd verblijf in Iran, ziet de Raad bovendien niet in en was het Commissariaat-generaal er geenszins toe gehouden verzoekende partij, laat staan uitvoerig, te bevragen omtrent haar beweerd herkomst uit Iran. Daarenboven komt het aan de commissaris-generaal toe, en niet aan verzoekende partij, om de inhoud en de krijtlijnen van diens onderzoek uiteen te zetten -het is niet aan verzoekende partij om de contouren van diens onderzoek te bepalen- en beschikt de commissaris-generaal over een discretionaire marge wat de beoordeling van de aangebrachte elementen betreft. De Raad herhaalt tevens dat waar verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag verklaart in Iran te zijn opgegroeid en nooit in Afghanistan te hebben gewoond, zij manifest in strijd hiermee tijdens haar vorige vier asielaanvragen steeds en voortdurend heeft verklaard (nagenoeg) heel haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, een vaststelling welke haar algemene en algehele geloofwaardigheid alsook die van haar beweerd problemen op fundamentele wijze ondermijnt, en welke geenszins aan haar alcoholproblematiek kan worden toegeschreven.”* Ook in de daarop vijf volgende verzoeken om internationale bescherming houdt de verzoekende partij voor dat zij in Iran en Pakistan gewoond heeft sinds dat zij op vierjarige leeftijd Afghanistan verlaten heeft.

Aan haar elfde verzoek om internationale bescherming voegt de verzoekende partij verschillende stukken toe, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

Vooreerst herhaalt de Raad dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. X). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. X; Rvs 7 oktober 2003, nr. X; RVS 18 juni 2003, nr. X).

De omslagen geven aan dat de verzoekende partij briefwisseling vanuit Oman en Iran ontvangen heeft, maar op generlei wijze wordt hiermee aangetoond dat de verzoekende partij zelf in Iran en Pakistan verbleven heeft. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen documenten voorlegt waaruit blijkt dat zij als kind in Pakistan verbleven hebben.

De nieuwe documenten die bijgebracht worden, namelijk een brief met vier getuigenissen waarin verklaard wordt dat de verzoekende partij met haar gezin vanaf 15 juni 2007 in Teheran heeft gewoond, een Iraanse huurovereenkomst waarin aangegeven wordt dat voor de periode mei 2010-mei 2011 in Teheran een woning gehuurd werd, een attest van een werkgever in Iran waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij sinds 6 juli 2007 bij een kleermaker gewerkt heeft en 11 prikkarten, worden door de verzoekende partij bijgebracht om een verblijf in Iran aan te tonen. Omtrent deze documenten wordt in de bestreden beslissing de volgende pertinente motieven opgenomen: *“Omtrent de Iraanse documenten die u voorlegt – een brief met vier getuigenissen, een huurovereenkomst, een attest van uw werkgever*

in Iran en 11 prikkarten – dient opgemerkt te worden dat blijkt uit de informatie beschikbaar op het CGVS dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een relaas te ondersteunen, zoals diploma's etc..[...]. In verband met de Iraanse huurovereenkomst dient tot slot opgemerkt te worden dat uw naam nergens in dit document wordt vermeld (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17)." De brief die vier getuigenissen bevat van inwoners uit de wijk waarvan de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn vertoont inderdaad een gesolliciteerd karakter. Evenals de verklaringen van verzoekers werkgever. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk waarom ze deze documenten, die afkomstig zijn van particulieren, niet eerder heeft kunnen bijbrengen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij verklaard dat het Iraanse documenten zijn en dat je dit niet zomaar krijgt. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het geen officiële documenten zijn, maar documenten opgesteld door particulieren weliswaar ondertekend door de wijkagent. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk waarom zij dit niet eerder kon verkrijgen. Daarenboven blijkt dat haar moeder deze documenten op eenvoudige wijze heeft kunnen verkrijgen. Ook is het weinig aannemelijk dat verzoekers voorgehouden toenmalige werkgever, verzoekers prikkarten gedurende bijna negen jaar heeft bijgehouden. Daarenboven zijn prikkarten documenten die dagelijks gebruikt worden, nochtans vertonen de prikkarten die door verzoekende partij neergelegd worden geen enkele vorm van slijtage door gebruik. Ze lijken bijna nieuw. Dit ondermijnt de bewijswaarde van de neergelegde documenten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De laatste vraag die onderzocht dient te worden is of de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel, gelegen in de gelijknamige provincie, zo danig gewijzigd is dat er sprake is van een nieuw element in hoofde van de verzoekende partij. Uit de in de aanvullende nota weergegeven EASO-landenrapporten en de EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel wordt in de aanvullende nota gesteld dat:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Deze beoordeling van de verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de stad Kaboel gelegen in de gelijknamige provincie indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* EASO neemt aan dat in Kaboel stad willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet een hoog niveau bereikt zodat meer individuele elementen zijn vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Met andere woorden, de provincie Kaboel en de stad Kaboel zijn een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoekende partij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kaboel dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu voert de verzoekende partij aan dat zij lijdt aan een alcoholverslaving waarvoor zij in behandeling is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt inderdaad dat de verzoekende partij heden nog behandeld wordt voor een alcoholverslaving. Uit de bijgebrachte attesten van psychotherapeuten en een psychiater blijkt dat de behandeling nog steeds nodig is, en dat de verzoekende partij de hulp nodig heeft van een vriend en een neef. In de brief van 17 september 2018 preciseert de psychotherapeut dat de neef van

de verzoekende partij haar boodschappen doet en administratie regelt. De verzoekende partij verklaart dat zij geen familie meer heeft in Kaboel. Hier kan echter geen geloof aan gehecht worden. Enerzijds heeft de verzoekende partij gedurende vier verzoeken om internationale bescherming verklaard dat zij samen met haar familie haar hele leven in Kaboel stad gewoond heeft. Het is slechts bij het vijfde verzoek om internationale bescherming, en na zes jaar dat de verzoekende partij verklaart op vierjarige leeftijd uit Kaboel vertrokken te zijn en in Pakistan en Iran te hebben gewoond. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er geen geloof gehecht wordt aan verzoekers voorgehouden verblijf in Pakistan en Iran. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de documenten die de verzoekende partij heden bijgebracht heeft op zich slechts een relatieve bewijswaarde hebben en niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen in de zin van de Vreemdelingenwet. Anderzijds maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat haar familie niet meer woonachtig is in Kaboel. In het rapport van Asyls wordt voorts ook aangegeven dat de terugkeerders met een alcoholverslaving maatschappelijke sancties kunnen ervaren bij een terugkeer naar Kaboel daar alcohol illegaal is en er een groot taboe heerst. Het rapport preciseert dat sociale sancties onder andere inhouden dat zij uit hun familie en netwerk gebannen worden. Het rapport geeft vervolgens ook aan wat de situatie is van personen in Kaboel die een alcoholverslaving hebben en verbannen zijn uit hun familie. Hiervoor baseert Asyls zich op verklaringen van verschillende experts. Op basis van de verklaringen van experts die Asyls gecontacteerd heeft, geven ze in hun rapport aan dat er geen behandeling is in Kaboel voor personen met een alcoholverslaving. Deze personen worden door de Afghaanse politiediensten eerder van plek tot plek opgejaagd. De landenrapporten die door de verwerende partij bijgebracht worden verstrekken geen informatie over personen die een gelijkaardig profiel hebben aan de verzoekende partij. De informatie bijgebracht door de verwerende partij heeft betrekking op de algemene (veiligheids)situatie in Afghanistan en in Kaboel. Het komt aan de verwerende partij toe om te onderzoeken of deze elementen die door de verzoekende partij aangehaald worden en gestaafd worden aan de hand van verschillende objectieve bronnen, gelet op de veiligheidssituatie in Kaboel stad, persoonlijke omstandigheden zijn die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kaboel dermate verhogen dat in hoofde van de verzoekende partij moet aangenomen worden dat er een verhoogd risico bestaat.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de alcoholverslaving van de verzoekende partij beoordeeld dient te worden in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat zij daartoe niet bevoegd is, wijst de Raad er evenwel op dat deze procedure specifiek bedoeld is voor de derdelander die louter lijdt aan een ernstige ziekte en het risico loopt dat zijn gezondheidstoestand verslechtert omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is. Dergelijke situaties vallen inderdaad niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het arrest M'Bodj heeft het Hof van Justitie bevestigd dat *“de toekenning door een lidstaat van die nationale beschermingsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 2, sub a, van de richtlijn, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden, valt overigens niet binnen de werkingssfeer van de richtlijn, zoals punt 9 van de considerans van die richtlijn duidelijk maakt.”* (overweging 46, HvJ 18 december 2014, C-542/13). In casu dient beoordeeld te worden of de elementen die de verzoekende partij aanvoert, gelet op de veiligheidssituatie in Kaboel stad, persoonlijke omstandigheden zijn die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kaboel dermate verhogen dat in hoofde van de verzoekende partij moet aangenomen worden dat er een verhoogd risico bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan de verwerende partij niet zonder meer verwijzen naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 maart 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS